

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/203/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4416204521
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Sidónia Sládečková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4416204521.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a členiek senátu JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Eriky Madarászovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31575951, proti žalovaným: 1. T. G. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., J. 312/21, 2. U. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., J. XXX/XX, o zaplatenie sumy 1.099,56 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č.k. 4C/109/2016-60 zo dňa 23. januára 2017, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku **p o t v r d z u j e** a v zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania tento rozsudok **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovaným spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 1099,56 eur s 5,5% úrokom z omeškania ročne od 09.11.2013 do zaplatenia, úrok vo výške 153,79 eur ako aj úrok z omeškania vo výške 5,14 eur, to všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.2 Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka, a § 1, § 2, § 4, § 9 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (28.10.2010) , § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho mal za preukázané, že žalobca so žalovanými uzavrel dňa 28.06.2010 zmluvu o úvere Optim pôžička č. 51/255/10, v zmysle ktorej žalobca poskytol žalovaným peňažné prostriedky vo výške 4000 eur, ktoré sa zaviazali splácať v 60 mesačných anuitných splátkach po 103,15 eur vždy k 10. dňu v mesiaci. Medzi stranami sporu bola dohodnutá pevná úroková sadzba vo výške 18,72% p. a. za nesplatený úver, pričom ročná percentuálna miera nákladov na spotrebiteľský úver činila 22,64% p. a. Zároveň sa žalovaní zaviazali pre prípad omeškania zaplatiť žalobcovi úrok vo výške 8% z čiastok, s ktorými boli žalovaní v omeškaní. Žalovaní úver prestali splácať. Žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť celého úveru k 01.11.2013 a ku dňu zosplatenia úveru bol celkový nedoplatok žalovaných vo výške 1814,16 eur, z tejto sumy žalovaní uhradili po zosplatení úveru sumu 495,67 eur dňa 14.11.2013, teda žalobca si uplatňoval sumu 1099,56 eur titulom istiny s príslušenstvom. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žalobný nárok je čiastočne dôvodný. Súd prvej inštancie predmetnú zmluvu posúdil ako spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahuje ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj ust. osobitného zákona o spotrebiteľských úveroch. Napriek tomu, že podľa znenia sa zmluva uzatvárala podľa § 269 Obch. zák. a mala by tak byť záväzkovým vzťahom v zmysle Obchodného zákonníka, vzhľadom na charakter účastníkov zmluvy v postavení dodávateľa a spotrebiteľa, je potrebné na tento právny vzťah aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákona a zákona o ochrane spotrebiteľa. Súd podrobil uvedenú zmluvu súdnemu prieskumu z hľadiska zákona

o ochrane spotrebiteľa a zistil, že úverová zmluva neobsahuje také zmluvné podmienky, ktoré by boli v rozpore s ustanoveniami zákona o spotrebiteľskom úvere, žalobca si uplatnil len splátky úveru splatné do 01.11.2013, pričom si neuplatnil žiadne zmluvné pokuty ani iné sankcie voči žalovaným. V konaní bolo preukázané, že medzi stranami bol zmluvný vzťah, v ktorom si žalovaní nesplnili svoju povinnosť preukázanú listinnými dôkazmi. Súd preto považoval návrh žalobcu, čo sa týka nesplatenej istiny 1.099,56 eur, úrokov z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru vo výške 153,79 eur a úrokov z omeškania vo výške 5,14 eur za dôvodne podaný, ktorý vznikol žalobcovi z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru. Z obsahu predložených dôkazov ako aj zo samotnej žaloby vyplýva, že úverové podmienky obsiahnuté v zmluve o úvere boli v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch, žalovaní žiadnym spôsobom nerozporovali ani nárok ani výšku uplatneného nároku žalobcom. Žalovaní síce namietali, že predmetný nárok žalobcu je premlčaný, majú za to, že premlčacia doba je dvojročná a plynie odo dňa zosplatenia úveru. Súd vyhodnotil túto námietku žalovaných ako nedôvodnú a konštatoval, že nárok žalobcu premlčaný nie je, pretože v tomto prípade je premlčacia doba trojročná a žaloba bola podaná v tejto lehote. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd žalobcovi priznal uplatnenú sumu vo výške 1099,56 eur v plnom rozsahu. Súd priznal žalobcovi aj úrok z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti vo výške 153,79 eur a úrok z omeškania vo výške 5,14 eur do dátumu predčasnej splatnosti úveru.

1.3 Vo zvyšku súd žalobu zamietol a uviedol, že žalobca si žalobou uplatnil aj úroky z úveru po jeho splatnosti a to na základe čl. 1 bodu 1.2 a čl. 7 bodu 7.2.1 Zmluvy o úvere. Žalobca úver zosplatal k 01.11.2013. Splatnosť úrokov bola dohodnutá medzi stranami sporu do zaplatenia úveru s tým, že žalobca vyhlásil úver za predčasne splatný k 01.11.2013, preto podľa záveru súdu už nemôže požadovať od žalovaných úroky z úveru po jeho splatnosti, len úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z omeškania ako aj v podobe úrokov z úveru, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami sporu. V čase vyhlásenia úveru za predčasne splatný bolo treba považovať celý dlh za splatný, preto nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru, preto nebolo možné žalobcovi priznať úroky z úveru v čase po splatnosti celého úveru, z toho dôvodu v tejto časti súd žalobu zamietol.

1.4 Žalobca si uplatňoval aj úrok z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených istiny vo výške 1595,23 eura od 9.11.2013 do 14.11.2013, z nezaplatených istiny 1099,56 eura od 15.11.2013 do zaplatenia az nezaplatených úrokov vo výške 153,79 eura od 9.11.2013 do zaplatenia. Súd priznal žalobcovi úroky z omeškania len odo dňa 15.11.2013 vo výške 5,5% ročne z priznanej sumy 1099,56 eura do zaplatenia, a to podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v zmysle novely vyhlášky č. 87/1995 Z. z., podľa ktorej od 01.02.2013 vo veciach občianskoprávných sa úroková sadzba počíta podľa úrokovej sadzby ECB (táto činila k 15.11.2013 - 0,5%) + 5 percentuálnych bodov. Súd pritom konštatoval, že aj v prípade, že medzi stranami boli v zmluve o úvere dohodnuté úroky z omeškania vo výške 8%, výška týchto úrokov nekorešponduje so zákonnou úpravou úrokov z omeškania, preto v tejto časti žalobcovi priznal len úrok z omeškania podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia vo výške 5,5% a vo zvyšku žalované úroky z omeškania zamietol.

1.5 O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1/ CSP tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obe strany sporu.

3. Žalobca napadol odvolaním zamietajúcu časť výroku rozsudku a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), ktorý zamietol žalobu z dôvodu, že žalobca nemá nárok na zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Poukázal na ust. § 502 ods. 1, § 503 ods. 3, § 497 Obchodného zákonníka konštatujúc, že Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, moment jeho zániku nestanovuje. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Uviedol, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Dohodnutý úrok patrí veriteľovi do vrátenia požičaných peňažných prostriedkov, nie do splatnosti úveru. V zmysle ust. § 121 ods. 3 Obč. zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Tvrdenie, že úroky a úroky z omeškania

sa vzájomne vylučujú, nemá oporu v právnych predpisoch. Zároveň odkázal na aktuálnu rozhodovaciu prax (rozhodnutie KS Žilina sp.zn 11Co/12/2017, KS Prešov sp.zn. 6Co/190/2014, rozhodnutie NS SR 4Obo/143/1998). K zamietnutiu úrokov z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 1595,23 eur od 9.11.2013 do 14.11.2013 a zo sumy 1099,56 eur od 15.11.2013 do zaplattenia z dôvodu, že ich výška nekorešponduje so zákonnou úpravou, žalobca v odvolaní uviedol, že s týmto názorom nesúhlasí, pretože novela vyhlášky č. 87/1995 Z.z., na ktorú súd prvej inštancie odkazuje, bola účinná od 1.2.2013, avšak sa vzťahovala na tie záväzky, ktoré vznikli po 1.2.2013, čo nie je prejednávaná vec (úverová zmluva je zo dňa 28.6.2010) a preto mal súd postupovať podľa predpisov platných k 31. 1.2013 aj na úroky z omeškania po 31.1.2013. Podľa §3 vyhl. Č. 87/1995 Z.z. do 31.1.2013 bola výška týchto úrokov 8%+ základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania. Pri vyčíslení úroku z omeškania teda postupoval v súlade s platnou právnou úpravou a patria mu úroky z omeškania tak ako ich žiadal v žalobe. Rovnako tak mu patria aj úroky z omeškania 8% ročne z nezaplattených úrokov z úveru v sume 153,79 eur od 9.11.2013 do zaplattenia, ktoré súd zamietol. Rozhodnutie v tejto časti považuje za nedostatočne odôvodnené, nepodložené náležitou právnou argumentáciou. V tejto súvislosti poukazuje na konštantnú judikatúru (rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/201/2010, KS Prešov sp. zn. 4Cdo/62/20007).

4. Žalovaní napadli odvolaním vyhovujúci výrok rozsudku a žiadali ho zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Namietali súdom prvej inštancie nesprávne právne posúdenie premlčania uplatneného nároku, majú za to, že nárok žalobcu je premlčaný s poukazom na ust. § 107 ods. 1,2 Obč. zákonníka. V konaní bolo preukázané, že banka odstúpila od zmluvy a vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 1.11.2013. Odstúpením od zmluvy sa táto v zmysle ust. § 48 Obč. zákonníka od začiatku zrušila a účastníci boli povinní sa vzájomne vysporiadať. Povinnosť vrátiť žalobcovi poskytnuté plnenie je plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol (§ 451 ods. 1,2 Obč. zákonníka) a dvojročná premlčacia lehota v zmysle ust. § 107 ods. 1 OZ začala plynúť od vyhlásenia splatnosti úveru, teda od 1.11.2013. Žaloba bola súdu doručená 16.3.2016, teda po uplynutí premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaných uviedol, že súd prvej inštancie správne posúdil námietku premlčania vznesenú žalovanými ako nedôvodnú, pretože v tomto prípade nejde o bezdôvodné obohatenie, žalobca od zmluvy v zmysle ust. § 48 Obč. zákonníka neodstúpil. V súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami (bod 2.9.1) banka využila možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru z dôvodu porušenia povinností žalovanými ako dlžníkmi. Ani v prípade, ak by banka odstúpila od zmluvy v zmysle ust. § 2.12.3, účinky odstúpenia vznikajú až dňom doručenia písomného oznámenia o odstúpení klientovi, čo sa v tomto prípade nestalo, lebo žalovaným nebolo doručené žiadne odstúpenie od zmluvy.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie podali oprávnené osoby v zákonnej lehote (§(§359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie žalobcu i žalovaných bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom vyhovujúcom výroku podľa 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť a v zamietajúcom výroku podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušiť vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 CSP).

7. Odvolací súd prejednal odvolanie žalovaných a dospel k záveru, že ich odvolanie nie je dôvodné. Žalovaní namietali nesprávne posúdenie premlčania nároku žalobcu na zaplattenie žalovanej sumy. Podľa ich názoru mal súd v tejto veci aplikovať na premlčanie ust. § 107 ods. 1,2 Obč. zákonníka, pretože v dôsledku odstúpenia žalobcu od zmluvy podľa § 48 Obč. zákonníka sa úverová zmluva od začiatku zrušila a podľa § 451 ods. 1,2 OZ došlo na ich strane k bezdôvodnému obohateniu, ktoré sú povinní žalobcovi vrátiť. Žalobca teda po odstúpení od zmluvy mal možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia v premlčacej lehote 2 rokov, ktorá začala plynúť od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru t.j. 1.11.2013, ale žalobu podal až po uplynutí premlčacej lehoty. S týmto názorom žalovaných sa odvolací súd nestotožnil a dáva za pravdu súdu prvej inštancie, že nárok žalobcu nie je premlčaný. V tomto prípade zo strany žalobcu nedošlo k odstúpeniu od zmluvy v zmysle ust. § 48 Obč. zákonníka, čo je odlišný inštitút (ktorý musí mať zákonom predpísané náležitosti) ako je vyhlásenie mimoriadnej

splatnosti úveru bankou. Toto právo banky vyplýva zo Zmluvy o úvere, v ktorej si strany sporu dohodli sankcie za porušenie povinností. Žalobca v súlade s bodom 7.2.1 Zmluvy výzvou zo dňa 10.10.2013 pristúpil k predčasnej splatnosti úveru a žiadal od žalovaných splatenie zostatku neuhradeného úveru s príslušenstvom (úroky z úveru, úroky z omeškania) v lehote do 01.11.2013, z dôvodu porušenia povinnosti žalovanými platiť úver v dohodnutých splátkach riadne a včas. Pokiaľ teda žalovaní namietali premĺčanie uplatneného nároku žalobcu, správne súd prvej inštancie aplikoval trojročnú premĺčaciu lehotu podľa § 101 Obč. zákonníka, ktorá začala plynúť od 1. 11. 2013 (v lehote stanovenej bankou vo výzve zo dňa 10.10.2013) a uplynula 1.11.2016. Žaloba bola podaná na súd 16.03.2016 teda pred uplynutím premĺčacej lehoty a preto správne súd prvej inštancie nepovažoval uplatnenú pohľadávku žalobcu za premĺčanú.

8. Predmetom preskúmania napadnutého rozsudku v dôsledku odvolania žalobcu bol aj zamietajúci výrok v časti žalovaného úroku z úveru a úrokov z omeškania. Po prejednaní veci dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu proti zamietajúcejmu výroku je dôvodne podané. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie v tom, že žalobcovi patria po splatnosti úveru iba úroky z omeškania a nie aj úrok z úveru. Je nepochybné, že medzi zmluvnými stranami bola uzatvorená úverová zmluva v zmysle ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá má povahu tzv. absolútneho obchodu. Zároveň ide o spotrebiteľský právny vzťah v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. V danom prípade bola medzi stranami sporu uzatvorená písomná úverová zmluva, ktorej platnosť nebola spochybnená. Pre určenie zmluvných práv a povinností je potrebné vychádzať najmä z obsahu úverovej zmluvy, ktorá upravuje práva a povinnosti zmluvných strán vo vzťahu k splácaniu úveru, ale aj ostatných nárokov, napr. úrokov z úveru. Nepochybné však jednotlivé zmluvné podmienky podliehajú súdnej kontrole z hľadiska ochrany spotrebiteľa. Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Zmluvný úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv ani omeškanie dlžníka, ktoré navyše zakladá vznik nových sankčných záväzkov.

9. V tejto veci splatnosť úveru vyhlásil žalobca z dôvodu neplnenia povinností dlžníkmi riadne poskytnutý úver splácať. Ak by od momentu predčasnej splatnosti úveru už dlžník nebol povinný platiť úroky, potom by veriteľovi nebola priznaná odplata (odmena) a za poskytnutie finančných prostriedkov by už dlžník neplatil žiadnu sumu. Predčasná splatnosť úveru je sankciou za porušenie povinností dlžníka. Odvolací súd poukazuje na to, že úroky dohodnuté pri poskytnutí úveru predstavujú odplatu (odmenu) za užívanie požičanej istiny. Občiansky zákonník a ani iný právny predpis neustanovuje, za akú dobu možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Vzhľadom na uvedené nemožno vylúčiť, aby si zmluvné strany v rámci zmluvnej autonómie (pokiaľ ide o dobu, na ktorú sa úroky dojednávajú) dohodli úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda i za dobu, v ktorej sa dlžník ocitne v omeškani so splnením svojho záväzku, pretože istinu v zjednanej lehote splatnosti veriteľovi nevráti. Tomuto záveru zodpovedá i to, ako sú právnou teóriou a rozhodovacou praxou súdov vnímané inštitúty zmluvných úrokov a úrokov z omeškania.

10. Z bodu 7 Zmluvy o úvere zo dňa 28.06.2010 vyplýva dojednanie zmluvných strán o sankciách prináležiacich banke v prípade neplnenia povinností klientmi. V bode 7.2. 1 je dohodnuté, že v prípade „ ak klient nesplní akýkoľvek záväzok vyplývajúci zo zmluvy a vzniknutý kedykoľvek počas jej trvania, banka je oprávnená žiadať splnenie zostatku úveru s príslušenstvom. V prípade, ak klienti neuhradia zostatok úveru v lehote stanovenej bankou, sú povinní uhradiť z nesplatennej časti úveru popri úroku z poskytnutých peňažných prostriedkov v zmysle bodu 1.2 aj úrok z omeškania vo výške základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania zvýšenej o 8%, a to až do jej zaplatenia“. V tomto smere odvolací súd poukazuje na to, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti nie je možné zistiť, na základe čoho dospel k záveru, že žalobcom poskytnuté finančné prostriedky sa úročia iba do konca predčasnej splatnosti úveru. Súd prvej inštancie v tomto smere neuviedol akým právnym predpisom sa riadil, keď prijal záver, že žalobca a žalovaní si dohodli úrok do splatenia dlhu a že po zosplatnení celej sumy zostatku úveru už nepatrí žalobcovi zmluvný úrok.

11. V danom prípade došlo k splatnosti úveru, teda poskytnutých finančných prostriedkov, z dôvodu neplnenia povinností dlžníka riadne platiť úver. Ak by od momentu predčasnej splatnosti úveru už dlžník nebol povinný platiť úroky, potom by veriteľovi nebola priznaná odplata (odmena) a za poskytnutie

finančných prostriedkov by už dlžník neplatil žiadnu sumu. Predčasná splatnosť úveru je sankciou za porušenie povinností dlžníka. Odvolací súd poukazuje na to, že úroky dohodnuté pri poskytnutí úveru predstavujú odplatu za užívanie požičanej istiny. Občiansky zákonník a ani iný právny predpis neustanovuje, za akú dobu možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Vzhľadom na uvedené nemožno vylúčiť, aby si zmluvné strany v rámci zmluvnej autonómie (pokiaľ ide o dobu, na ktorú sa úroky dojednávajú) dohodli úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda i za dobu, v ktorej sa dlžník ocitne v omeškaní so splnením svojho záväzku, pretože istinu v zjednanej lehote splatnosti veriteľovi nevráti. Tomuto záveru zodpovedá i to, ako sú právnou teóriou a rozhodovacou praxou súdov vnímané inštitúty zmluvných úrokov a úrokov z omeškania. Zmluvné úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru a dlžník je povinný platiť ich od okamihu reálneho poskytnutia peňazí až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na rozdiel od toho úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškania so splatením istiny a veriteľ ich môže požadovať, i keď neboli dojednané (§ 517 ods. 2 OZ). Pritom platí, že môžu existovať popri sebe (obdobne aj uznesenie NS ČR 33Cdo/212/2014 zo dňa 21.8.2014).

12. Odvolací súd dodáva, že nepriznanie úrokov po realizácii oprávnenia veriteľa na zosplatenie úveru z dôvodov porušovania povinností dlžníkom nie je odstránením nerovnováhy medzi spotrebiteľom a dodávateľom (poskytovateľom úveru), ale dostáva poskytovateľa úveru do horšieho postavenia, aké mal pred využitím oprávnenia na „zosplatenie úveru“. Naopak porušenie povinností dlžníka z úverovej zmluvy vedúce k realizácii oprávnenia veriteľa od zmluvy odstúpiť alebo úver zosplatiť ho dostáva do výhodnejšieho postavenia (nemusí ďalej veriteľovi plniť úroky), keď si vlastne dlžníci zlepšia „porušovaním povinností“ svoje postavenie v úverovom vzťahu.

13. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania a vec podľa § 391 ods. 2 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom sa bude opätovne zaoberať vecou samou v rozsahu zrušenia a opätovne rozhodne a toto svoje rozhodnutie riadne odôvodní, pričom právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie viazaný (§ 391 ods. 2 CSP). V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov, vrátane odvolacieho konania v zmysle § 396 ods. 3 CSP.

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).